בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

התובע [redacted]
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל וייס

נגד

הנתבעת [redacted]
ע"י ב"כ עו"ד שירלי גלילי - אורלובסקי

פסק דין

האם על הנתבעת לפצות את התובע בסך של 400,000 ₪ בגין מעשים שהיא ביצעה במסגרת הליכי הגירושין שבין הצדדים ואשר לטענת התובע גרמו לו לעוגמת נפש רבה ולפגיעה בשמו הטוב?

א. רקע עובדתי וטענות הצדדים

1. מאז חודש אוקטובר של שנת 2011 מתנהלים הליכים משפטיים בין הצדדים בתביעות שהגישה הנתבעת (להלן גם: "האישה" או "**האם**") כנגד התובע (להלן גם: "האיש" או "האב") בנושא משמורת, איזון משאבים ומזונות.

2. ביום 24.9.13 ניתן פסק דין בתובענות ועיעור שהגיש האיש על פסק הדין, תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי.

3. ביום 26.11.14 הגיש האיש את התביעה נשוא חליך זה בטענה כי במהלך ההליכים המשפטיים עוולה כנגדו האישה בכך שפרסמה כנגדו דברי לשון הרע, ובמעשים שונים שונקטה כנגדו, היא פגעה בו וקמה לו הזכות לפיצויים ממנה מכוח עוולת לשון הרע, עוולת הרשלנות, עוולת הנגישה, עוולת הפרת חובה חקוקה והפרת חובת תם הלב. לטענתו, "הנתבעת עשתה שימוש ציני ואכזר בילדיה והקריבה אותם על מזבח מלחמת החורמה שהכריזה באב ומשפחתו" (סעיף 1 לסיכומי התשובה).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

4. הנתבעת טוענת כי יש לדחות את התביעה שכל מטרתה לנסות ולפצות את התובע על "הנזק" שנגרם לו כתוצאה מפסק בדין בתביעה הרכושית שבו נקבע כי מגיע לה מחצית מהבית. לטענתה, התובע המתין שלוש שנים מאז תחילת החליכים להגשת התביעה והעובדה שהוא לא טען על היום כי נגרם לו נזק כלשהו, מלמדת כי מדובר בתביעה שמטרתה "לנסות ולהחזיר" לעצמו את מה שלפי תפיסתו המעוותת "הפסיד" בחליך הקודם בין הצדדים" האישה טוענת כי "מבוקשה היחיד היה לחגן על ילדיה ותו לא" (עמ' 1 לסיכומיה).

5. בקדם המשפט שהתקיים ביום 14.1.15 הועמיד התובע את תביעתו על חמישה אירועים שלטענתו עולה בהן הנתבעת כנגדו והם מזכים אותו בפיצויים ואלו הם:

(א) הגשת תלונת שווא במשטרה

1. התובע טוען כי ביום 24.11.11 הגישה הנתבעת כנגדו תלונת שווא במשטרה. בתיאור האשמה שנכתב באישור על הגשת התלונה נאמר כי מדובר ב"תקיפה סתם – בן זוג" (נספח ב' לתביעה).

2. התובע טוען כי בשל הגשת התלונה, הוא זומן בבהילות למשטרה לצורך חקירה, הורחק מביתו למשך 15 ימים ונאסר עליו לצאת מביתה של אמו למשך 5 ימים, למעט לצורך החליכים המשפטיים ועבודתו (סעיף 5 לתצהיר העדות הראשית ונספח ג' לתצהיר).

3. ביום 29.7.14 נמסר לתובע ע"י משטרת ישראל כי התיק נסגר מאחר ש"לא נמצאה אשמה פלילית במעשיך" (נספח ד' לתביעה).

4. התובע טוען כי בגין תלונת השווא שהגישה כנגדו הנתבעת, היא עולה כנגדו בעולות הנגישה, הרשלנות, פרסמה כנגדו לשון הרע ופעלה בחוסר תם לב. לטענתו, התלונה הוגשה ע"י הנתבעת "מתוך מטרה טקטית שקופה אך ורק על מנת לשרת את התביעות שהגישה כנגדו ועל מנת להשחיר את פניי ושמי בפני כל, לרבות בפני כבוד בית המשפט על מנת לחציג אותי כאדם אלים ומסוכן, כאשר היא יודעת בוודאות שאיני מסוכן ואין בתלונתה אודות "תקיפה" דבר ולו חצי דבר" (סעיף 15 לתצהירו).

5. הנתבעת טוענת כי הגישה את התלונה על מנת להגן על שלום הילדים. לדבריה: "סברתי שהתנהגותו של עמית פוגעת בי ובקטינים, פוגעת ביכולתנו לנהל חיים "נורמליים" להם זכאים ילדיי ולפיכך הגשתי תלונה" (סעיף 5 לתצהירה). לדבריה: "העובדה שהתיק נסגר אינה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 מ[redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

מעלה ואינה מורידה מהעובדה שחשתי שעלי להבטיח את טובתם של ילדיי ובוודאי שאינה רלבנטית לחליך אזרחי, שכן לצורך הרשעה פלילית נדרש רף הוכחה שונה לחלוטין" (סעיף 6 לתצהירה).

6. הנתבעת טוענת גם כי עומדת לה גם הגנת סעיף 15 (8) **לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה – 1965** (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**").

(ב) פרסום צו התגנה ופרסום טענות כי התובע מסוכן לילדיו

1. ביום 24.11.11 הגישה הנתבעת בקשה לצו חגנה במעמד צד אחד. בבקשתה, טענה האם כי באותו יום היא יצאה מהבית עם הילדים [redacted] והם הלכו לכיוון הרכב. התובע הושיט לבן [redacted] את הטלפון וביקש שידבר עם הסבתא – אמו של התובע. [redacted] שוחח עם הסבתא ואולם האם ביקשה מהתובע שיפסיק את השיחה של [redacted] עם הסבתא ושייכנס לרכב, על מנת שיוכלו לנסוע למוסדות הלימוד. לטענתה, התובע התעלם ממנה ולכן האם נטלה [redacted] את הטלפון ואמרה לסבתא כי זה לא זמן מתאים לדבר עמו ושישוחחו אחר הצהריים. היא חששה שהתובע יתקשר שוב לאמו ולכן חמשיכה להחזיק את הטלפון של האב בידה ולא השיבה לו אותו. לדבריה, בתגובה, התובע "הרים את הבן והחזיק אותו בידיו כבן ערובה תוך שהוא צועק על המבקשת כי תשיב לו את הטלפון הסלולארי, מפגין התנהגות לחוצה ומטרידה ומפחיד את המבקשת. חבן [redacted] היה חמום לחלוטין בסיטואציה והמשיב החל להתרחק מחרכב כ[redacted] בזרועותיו.... רק לאחר דין ודברים... הושיב המשיב את הבן למכונית" (נספח ז' לכתב התגנה בסעיף 4 לבקשה – להלן: "**האירוע**").

2. בבקשתה לצו הגנה, ביקשה הנתבעת כי התובע יורחק מבית הצדדים וכן מהמוסדות הלימוד של הילדים.

3. בו ביום, ניתנה על ידי החלטה (להלן: "**התחלטה**") לפיה:

"ניתן בזאת צו תאוסר על המשיב להטריד או להציק או לפגוע במבקשת או במוגנים בכל צורה שהיא. איני רואה לנכון להרחיק את המשיב מהדירה במעמד צד אחד בשים לב לאופי האירוע המתואר, שאינו מלמד לכאורה על מסוכנות ולא עולה כי המשיב פגע פיזית במי מהמבקשים. הבקשה תידון בתוך 3 ימים, במעמד הצדדים, בפני כב' השופט בן ארי שדן בהליכים שבין הצדדים...".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 14-11-57199 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

4. לאחר שהתקיים דיון בפני כב' השופט בן ארי ונקבע מועד נוסף לחקירות הצדדים, הגישו הצדדים בקשה לביטול הדיון בכפוף לכך שההחלטה תעמוד בעינה והתיק נסגר (נספח ג' לכתב ההגנה).

5. התובע טוען כי לאחר שניתנה ההחלטה, מסרה הנתבעת את ההחלטה לשלושת מוסדות החינוך שבהם לומדים הילדים, אמרה להם כי התובע מסוכן וכי עליהם לדאוג כי הוא לא ייכנס למוסדות חלימוד של הילדים.

6. לאור פניות אלו, נאסרה על האב הכניסה למוסדות החינוך של הילדים לתקופה של שבועיים, עד שהתקבלה עמדתו כי ההחלטה לא אסרה עליו להיכנס למוסדות החינוך. לדבריו: "קשה לי לתאר במילים את הבושה והתדהמה שחיו מנת חלקי בסיטואציה זו. כך למשל, הגעתי לבית הספר של בתי [redacted] ביום שישי כפי שאני מגיע מדי שבוע והשומר מנע ממני להיכנס בשער... היו הורים שעברו בשער ונחשפו לסיטואציה הזו ולא ידעתי איפה לקבור את עצמי מהבושה. כך גם היה בגנים של [redacted]..." (סעיף 10 לתצהירו). האב טוען כי מדובר בשלושה פרסומים שונים המזכים אותו בפיצוי בגין כל אחד מהפרסומים.

7. התובע טען כי האישה הפיצה במקום מגוריו שהוא איש מסוכן ונגרם לשמו הטוב נזק רב.

8. הנתבעת מכחישה כי פגעה בשמו הטוב של התובע. לטענתה, היא הציגה בפני מוסדות החינוך את ההחלטה על מנת להגן על הילדים והיא הפנתה את גורמי החינוך לעורכת הדין שלה, על מנת שתסביר להם את המשמעות המשפטית של ההחלטה.

9. הנתבעת טוענת כי גם במכתב ששלחה באת כוחה לגן "[redacted]", לא התבקשה הגננת שלא לאפשר כל ביקור של האב בגן אלא רק באמצע שעות הפעילות, מאחר שהדבר משבש את סדר יומם של הילדים.

10. הנתבעת טוענת כי העברת ההחלטה למוסדות החינוך אינה מהווה לשון הרע וכי עומדת לה גם ההגנה לפי סעיפים 15 (3) – (8) לחוק איסור לשון הרע. לדבריה, היא פעלה "בתום לב גמור, מתוך אמונה כי עליי לדאוג שילדיי לא יחשפו לתכנים והתנהגויות שאינן מתאימות לגילם ולצרכיהם הרגשיים" (סעיף 11 לתצהירה).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

(ג) פרסום חומרים פוגעניים מתוך תיקי בית המשפט לצדדים שלישיים

1. במסגרת תצהירים שהגישה האישה בתביעת הרכוש ובתביעת המזונות, היא צירפה תמונות שבהם מצולם התובע עם בת[redacted]. בתמונות, שבהן התובע וחבת לבושים לגמרי, נראית הבת שוכבת מעל אביה או שאביה מחזיק ברגליה כשהיא עומדת על רגליו והוא יושב. הנתבעת מציינת מתחת לתמונות כי: "[redacted] שוכבת שאיבר מינה על איבר מינו של [redacted]", "[redacted] שוכבת עם [redacted]", "[redacted] נעמדת על הרגליים שאיבר מינה מול פרצופו של [redacted] מלטף את רגליה".

2. התובע טוען כי הנתבעת פרסמה את התמונות שבהן היא מעלילה עליו שהוא פוגע מינית בילדה ומדובר בלשון הרע שהיא הפיצה כנגדו.

3. הנתבעת טוענת כי בתמונות נראית התנהגות בלתי נאותה שיש בה "טעם לפגם" (סעיף 13 לתצהירה). לטענתה, אין מדובר בלשון הרע והדיון התנהל בדלתיים סגורות. לדבריה, היא הראתה את התמונות לאחותה "מתוך רצון להגן על נעמי" ואולם התמונות לא הועברו לאף גורם אחר והתובע לא הוכיח כי הם הועברו לצדדים שלישיים.

(ד) הנתבעת קשרה את דלת חדר הילדים בחבל בלילות וטענה כי הדבר נעשה עקב מסוכנותו של התובע.

1. התובעת עברה ללון עם הילדים בחדרם ובלילה כשחלכה לישון, נהגה לקשור את הידית בחבל לטענת התובע, החבל היה קשור זמן רב על הדלת והנתבעת אמרה לילדים ולאנשים אחרים, כי היא נאלצת לקשור את הדלת בחבל מאחר שהתובע מסוכן והיא חוששת שייכנס לחדר בלילה.

2. לדבריו: "גם כשהילדים קמו בבוקר [redacted] דאגה שהחבל יישאר לחיות קשור בדלת. מדובר בחבל עבה ובולט כך שאנשים ומבקרים שהיו מגיעים לבית ראו את זה, התחילו לשאול שאלות ודרך הילדים בעידודה ש[redacted] הבינו שזה בגלל ש[redacted] מסוכן" (סעיף 13 לתצהירו).

3. הנתבעת מכחישה כי קשרה את החבל על מנת להראות לילדים שהאיש מסוכן. לטענתה, מדובר היה בחבל קפיצה ("דלגית") בלבד והילדים ידעו שהחבל נקשר כהגנה מפני "אנשים

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

רעים", דהיינו, גנבים ופורצים ולא מפני האב. לטענתה היא מעולם לא אמרה שקשירת הדלת בחבל היא מפני האב וכי: "טענותיו של [redacted] לפיו אנשים המגיעים לבית רואים חבלים קושרים ומסיקים ש[redacted] הוא אדם אלים, מגוחכת, שאין לה תימוכין במציאות" (סעיף 14 לתצהירה).

(ה) פניית הנתבעת לבנק עם פסיקתא מוטעית וניסיון למשוך כספים מחשבונו שלא כדין

1. הנתבעת הגישה פסיקתא שניתנה לאחר מתן פסק הדין וביקשה למשוך את הכספים המגיעים לה מהתובע. לטענתו, התקשרה אליו פקידת הבנק ואמרה לו כי הוצגה בפניה פסיקתא ועל פיה יש להעביר לנתבעת את כל חסכונותיו, למעט העו"ש.

2. התובע פנה מיד לבנק והסביר כי יש לבצע איזון כולל ולא ניתן לאפשר מצב בו הנתבעת תקבל את המגיע לה מהתובע מחד, ומאידך היא לא תעביר אליו את הכספים שעליה להשיב לו. התובע פנה מיד בבקשה דחופה לעיכוב ביצוע הפסיקתא. בקשתו נענתה ואף לאחר שהנתבעת הגיבה לבקשה, קבעתי כי יש לבטל את הפסיקתא ולהגיש פסיקתא מתוקנת שבה ייערך חישוב כולל שייקח בחשבון את החיובים הכספיים של שני הצדדים.

3. התובע טוען כי נגרמה לו עוגמת נפש בסניף הבנק שלו וכן נזק תדמיתי רב.

4. הנתבעת טוענת כי מסירת פסיקתא לבנק אינה עולה כדי לשון הרע ומאחר ובפועל לא נמשכו הכספים, לא נגרם לתובע כל נזק. לטענתה, "מסירת צו שיפוטי לבנק לא יכולה להיחשב לשון הרע, אלא כימוש זכות חוקית" (סעיף 15 לסיכומיה).

ב. דיון והכרעה

(א) הגשת תלונת שווא במשטרה

1. אין מחלוקת כי הנתבעת הגישה תלונה במשטרה כנגד הנתבע והתלונה נסגרה בחוסר אשמה.

2. התובע לא הציג את פרוטוקול הדברים שאמרה הנתבעת בעת שהגישה את תלונתה במשטרה. העובדה שהאשמה המפורטת באישור על הגשת התלונה היא "תקיפה סתם - בן זוג" לא מלמדת על תוכן התלונה. התובע לא הוכיח מה נאמר בתלונה. האישה טוענת בסיכומיה כי

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

התלונה היתה רק בגין האירוע ולא בגין כל מעשה אחר (סעיף 7). טענתה זו לא נסתרה ע"י האיש ולא הוכח כי האם התלוננה על אירוע אחר.

3. יצוין כי בבקשה לצו הגנה, טענה הנתבעת כי התובע "סובל מהתפרצויות זעם בלתי נשלטות" וכי הוא "איים עליה עם סכין מטבח חדה מוצמדת לצווארה". ברם, כאמור, האישה טוענת כי התלונה במשטרה התייחסה רק לאירוע והאיש לא הוכיח כי טענתה אינה נכונה.

4. העובדה שהתיק במשטרה נסגר מחוסר אשמה, לא מלמדת כי הוכח שמדובר בתלונת שווא שקרית. התובע לא זימן לעדות אף נציג של המשטרה על מנת לברר מדוע התלונה נסגרה. התובע לא הגיש כל מסמך המלמד אילו בדיקות נערכו ע"י המשטרה ומדוע התיק נסגר. העובדה שהתיק נסגר מחוסר אשמה, לא מוכיחה כי כל דברי הנתבעת במשטרה נבדקו והתגלו כשקריים וכחסרי יסוד.

5. **סעיף 60 לפקודת הנזיקין קובע כי: "...לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים".**

6. בבג"ץ 64/91 חליף נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (5), 653 בעמ' 659 נקבע כי:

"מהודאת סעיף 60 טיפא לפקודה נובע, כי מסירת מידע כוזב בזדון לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים איננה עשויה להעמיד לנפגע עילה לתבוע את נזקיו ממוסר המידע על פי עוולת נגישה... הרעיון המונח ביסוד הגנות אלה הוא כי מסירת המידע מנתקת את הקשר הסיבתי בין מעשהו של המתלונן לבין הצעדים שננקטו על ידי הרשות שעליה מוטלת החובה להעריך מידע זה. לפן, אפילו נמסר מידע ללא ביסוס, החוק מניח כי הרשות תבדוק את המידע לפני שתנקוט צעדים על פיו".

ראו גם: תמ"ש 1353-09-10 י.כ. נ' כ.ק. (27.9.12) ותמ"ש 95870/98 י.ב. נ' ד.ב. (14.8.11).

7. פרופ' גינוסר במאמרו "מטרד ביריב – נגישה, קינטור וטרדנות בחליכי משפט", משפטים ב' בעמ' 221 טען כי:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

"נדמה לנו שבארצנו לא יישא המתלונן בשום אחריות של נגישה... אזלת ידה של מקודת הנזיקין לגבי עוולת הנגישה בולטת עד יותר בדרישותיה לעניין היסוד הנפשי והוא כי הנתבע פעל בזדון, בלי סיבה סבירה ומסתברת".

8. המסקנה היא כי לא ניתן לומר שהתנהלות הנתבעת בהגשת התלונה מהווה עוולת נגישה. ברם, יש לבחון האם מדובר בלשון הרע והאם קמה לנתבעת אחת החגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

9. הנתבעת טוענת כי קנה לה הגנת תם הלב הקבועה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, מאחר שמדובר היה **"בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע... או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה".**

10. בע"א 788/79 ריימר נ' עזבון ברקו, פ"ד לו(2) 141 בעמ' 149 נקבע כי:

"אדם המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על ידי אדם פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר כי אמונתו מוטעית היא... לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו, ויודע כי אינם אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו".

ראו גם תמ"ש 21852-03-10 א.י. נ' ג.י. (20.2.14) בו דן כב' סגן הנשיא השופט זגורי בהרחבה בשאלה זו.

11. האיש טוען כי התלונה לא היתה אמת, לא הוגשה בתם לב "והיא עצמה לא האמינה באמיתותה" (סעיפים 26 ו-28 לסיכומיו). ברם, התובע כשל להוכיח זאת. יש לזכור כי התלונה הוגשה ביום שבו היה עימות בין הצדדים, לאחר שלטענתה של האם, האב נטל את בנם לאחר שהיא החזיקה בידה את הטלפון הנייד שלו. בנסיבות אלו, לא חוכח כי באותו מועד לא סברה האישה בתום לב כי קיימת סכנה מצד התובע ויש לקבל את טענתה כי היא האמינה שמעשה האיש הצדיק פנייה למשטרה (סעיף 7 לסיכומיה). לכן, עומדת לה הגנה זו של חוק איסור לשון הרע.

https://secure.court.gov.il/NGCS/Web/SecuredAreas/NGCS/ViewerPage.aspx?DocumentNumber=3a4a87a4da0b4b0bb4d835077dd63f0 8/21

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

12. **סיכומו של דבר**: התובע לא הוכיח כי הנתבעת עוולה בעוולת נגישה והנתבעת הוכיחה מאידך, כי קיימת לה הגנת סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע ודין רכיב זה של התביעה להידחות.

(ב) פרסום צו ההגנה ופרסום טענות כי התובע מסוכן לילדיו

1. למרות שבקדם המשפט טענה הנתבעת כי היא לא שלחה מכתבים אודות מתן החחלטה, לבקשת התובע זומנה באת כוחה דאז עו"ד [redacted] והתברר כי עו"ד [redacted] שלחה ביום 28.11.11 שני מכתבים בדואר רשום לגנים של הילדים (עמ' 6 שורה 2).

2. במכתבים נאמר כי ניתנה החלטה שאוסרת על התובע להטריד או להציק לנתבעת ולילדים וצוין כי:

"הנכם נדרשים בזאת שלא לאפשר כל ביקור עתידי של מר [redacted] בגן המתווה הטרדה ו/או לאפשר כל דרך אחרת של יצירת קשר של מר [redacted] כלפי בנו המנוגד לצו... הנכם נדרשים בזאת שלא לאפשר כל ביקור עתידי של אמו של מר [redacted] בגן במהלך יום הפעילות של הגן".

3. התובע וימין לעדות את אנשי החינוך שקיבלו מהנתבעת את החחלטה וכן את המכתבים. הגננת הגב' [redacted] העידה כי היא היתה הגננת של [redacted] לדבריה, הנתבעת מסרה לה את החחלטה והיא פנתה לייעוץ המשפטי על מנת לדעת מה לעשות עם החחלטה. לדבריה, היא ביקשה מהתובע שלא להיכנס בינתיים לגן והוא כיבד את רצונה ובמשך שבועיים לא הגיע לגן.

4. גב' [redacted] העידה כי התובע היה אב מעורב שנהג להגיע לגן ולהקריא סיפורים לילדים ואף אמו של התובע היתה מעורבת בפעילות בגן (עמ' 9 שורה 1 עד עמ' 19 שורה 1 ושורות 26-22).

5. המפקחת, הגב' [redacted] העידה כי הגננת [redacted] פנתה אליה והעבירה אליה את החחלטה, על מנת שתנחה אותה כיצד לפעול בעקבות מתן ההחלטה.

6. הגננת הגב' [redacted] היתה הגננת של חבת [redacted] היא העידה שהנתבעת הציגה בפניה את ההחלטה ואמרה לה "שאין אפשרות ש[redacted] יראה את הילדים כי הוא אליס" (עמ' 14 שורות 23-22). היא העידה כי התובע הוא "אבא קשוב, מאוד אוהב, מאוד מכיל, אמפתי, טוב לב" וכי הוא ואמו היו מעורבים בפעילות בגן (עמ' 15 שורות 13-4). לדבריה, הנתבעת "הוסיפה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

במילים שלה שהוא מסוכן" (עמ' 15 שורה 29) והנתבעת "לא הסכימה ש[redacted] יכנס לגן" (עמ' 16 שורה 18). לטענתה, התובע לא הגיע לגן עקב דרישת הנתבעת, יותר משבועיים (שם, שורות 31-32).

7. יועצת בית הספר שבה למדה הבת [redacted], הגב' [redacted] עידה כי הנתבעת העבירה לה את ההחלטה ובקשה שהתובע לא ייכנס לבית הספר (עמ' 18 שורות 1-11). לדבריה, משהיא אמרה לנתבעת כי ההחלטה אינה צו הרחקה, הפנתה אותה הנתבעת לעורכת דינה והיא הסכימה איתה שלא מדובר בצו הרחקה (שם שורות 15-20). לדבריה: "[redacted] מאוד כעסה עלי כאשר אמרתי לה שזה לא צו הרחקה... היא מאוד כעסה עלי והחלה לצעוק עליי... הם הבינו שזה לא צו הרחקה" (עמ' 19 שורות 3-17).

8. עדים אלו הם עדים אובייקטיבים ואני מאמץ את עדותם. טענת האישה בסיכומיה (עמ' 5), כי הגננת בגן [redacted] "מקורבת" לתובע, כלל לא הוכחה והוכחשה ע"י הגננת. גם טענתה המיתממת של הנתבעת כי "לא ידעתי מה הגננות יעשו עם המסמך", אינה סבירה כלל ונסתרה מעדותה של הגננת. ברור לחלוטין כי כוונתה של הנתבעת היתה להרחיק ללא כל הצדקה את התובע ממוסדות הלימודים. בניגוד לטענות האישה, עדות הגב' [redacted] היתה אמינה וקוהרנטית והיא לא סתרה את עצמה.

9. התמונה שעולה היא שהנתבעת, למרות שידעה כי לא ניתן כל צו המונע מהתובע להגיע למוסדות החינוך של הילדים, פעלה שלא כדין ולא כהוגן והציגה מצגי שווא בפני שלושת מוסדות החינוך, כאילו נאסר על התובע להיכנס כליל למוסדות, אפילו בתחילת יום הלימודים או בסופו. טענתה האיש בסיכומיה (סעיף 1 ועמ' 3) כי מטרת המכתב היתה למנוע מהאב להיכנס לגן באמצע יום הלימודים על מנת לשמור על שגרת יומם, לא עולה כלל וכלל עם נוסח המכתב שממנו עולה כי מוסדות החינוך נדרשו לא לאפשר כניסה לאב, מאחר שהדבר "מהווה הטרדה". בצדק טוען האב בסיכומיו (סעיפים 4-5 לסיכומי תשובה), כי בהחלטה שניתנה לא נאמר כי על האב נאסר להגיע למוסדות הלימוד. לו האם היתה סבורה כי הגעתו של האב למוסדות החינוך מהווה הטרדה של הילדים, היה עליה לפנות בבקשה ספציפית לבית המשפט. האב צודק כי המצאת ההחלטה בצירוף הדברים שאמרה הנתבעת לאנשי החינוך מהווים לשון הרע. טענת האישה כי מכתבה של עו"ד [redacted] התקבל בפועל רק בגן ירושה (עמ' 3 לסיכומיה) לא הוכחה וחזקה כי מכתב שנשלח בדואר רשום הגיע ליעדו (עמ' 6 שורה 2).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

10. מדובר בפגיעה קשה בתובע, אשר היה אב פעיל שנהג לפקוד את מוסדות הלימוד של הילדים, פעמים רבות. לא היתה כל החלטה שיפוטית המונעת מהאב לבקר במוסדות החינוך של הילדים.

11. גם דברי האם לאנשי הצוות במוסדות הלימוד כי האב מסוכן, מהווים דברי לשון הרע. משלוח המכתבים למוסדות הלימוד מהווה גם עוולת רשלנות ואף הפרת חובה חקוקה נוכח הוראת סעיף 70 (א) לחוק **בתי המשפט** הקובע כי ענייני משפחה יידונו בדלתיים סגורות ואסור היה לאם להעביר את החחלטה לגננות, כפי שטוען האיש בצדק בסיכומיו (סעיף 6 וסעיף 16).

ראו: תמ"ש 31082-02-14 ש.ה. נ' ד.ה. (2.4.15).

12. ברור כי נגרמה לתובע עוגמת נפש רבה מהעובדה שהוא הוצג כאב מסוכן ומתאיסור שנגזר עליו שלא להיכנס למוסדות הלימוד. בצדק טוען האב כי: "כל המטרה היתה להשפיל, לחבל, להזיק ולבזות את האב במקום הרגיש ביותר היכן שיכאב לו הכי הרבה" (סעיף 16 לסיכומיו).

13. האם פעלה בחוסר תום לב משווע והציגה מצג שווא לפיו קיים צו האוסר על מפגש בין הילדים לאביהם במוסדות החינוך.

14. על בני זוג המנהלים "מלחמת" גירושין לדעת כי כמו במלחמה אמיתית, יש לפעול עם "מוסר לחימה" בהתאם "לאמנת ג'נבה" ולא להילחם באמצעות תחמושת בלתי חוקית כגון פצצות זרחן או נשק בלתי קונבנציונאלי אחר. במקרה דנן, נקטה הנתבעת בפעולות מלחמתיות לא לגיטימיות ולא קונבנציונאליות שאסור להשתמש בהן. הגנת החחלטה כאילו מדובר בצו הגנה האוסר על כניסת התובע למוסדות הלימוד ודבריה כי האב מסוכן לילדיו, היא מעשה שלא ייעשה שפגע לא רק בתובע, אלא אף בילדים.

15. כאמור, תירוצי הנתבעת כי התכוונה רק שהאב לא ייכנס באמצע שעות הפעולות של הילדים, נסתרו ע"י כל העדים חנ"ל וכן ע"י המכתבים שהיא שלחה שבהם היא דרשה כי התובע לא ייכנס כלל לגן ללא אבחנה. המוסדות התבקשו: "...**לא לאפשר כל ביקור עתידי של מר [redacted] בגן המתווה הטרדה ו/או לאפשר כל דרך אחרת של יצירת קשר של מר [redacted] כלפי בנו המנוגדת לצו**". בצדק טוען האיש כי: "הפגיעה נעשית חמורה יותר, כאשר אותו הורה מוצג כלפי אנשי החינוך כמי שערכאה שיפוטית בישראל חכריזה עליו בצו רשמי כאדם מסוכן שנאסר עליו לפגוש בילדיו" (סעיף 23 לסיכומיו).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

16. העובדה כי בפועל האב נכנס למוסדות החינוך לאחר מתן הצו, לאירועים מיוחדים ובהסכמת האם, כגון למסיבת יום הולדת, לא גוררת מהעובדה כי האם פרסמה דברי לשון הרע. לצורך החבות, אין צורך שדברי הפרסום יביאו לתוצאה של מניעת כניסה בפועל למוסדות. מה גם, שהכניסה הותרה לאב באירועים ספציפיים, רק לאור הסכמת האם (סעיף 11 לסיכומי התשובה).

17. **סיכומו של דבר**: התובע חוכיח קיומה של עילת תביעה בגין לשון הרע, רשלנות והפרת חובה חקוקה בגין התנהלותה זו של הנתבעת.

(ג) פרסום חומרים מתוך תיקי המשפחה לגורמים חיצוניים

1. התובע כשל להוכיח כי הנתבעת פרסה את הכיתוב שהיא כתבה מתחת לתמונות, לצדדים שלישיים. האישה חודתה כי היא הציגה את התמונות לאחותה ולעו"ס אולם לא הוכח כלל כי הכיתוב הופץ למאן דהו. האישה טוענת בצדק בסיכומיה (סעיף 12), כי עצם הצגת התמונות לא מהווה לשון הרע, שהרי התמונות כשלעצמן לא מראות שום דבר שלילי לפי גרסת האב. רק הכיתוב שהוסיפה האישה בשולי התמונות מהוות את דברי לשון הרע. העובדה שהאישה הראתה את התמונות לאחותה ולעו"ס והתלבטה עמן האם הדבר מלמד כי האב פגע מינית בקטינה, לא מהווה לשון הרע. זכותה של האישה להתייעץ עם אחותה והעו"ס בדבר חששותיה (עמ' 4 לסיכומיה).

2. האיש טוען כי לא היה כל צורך בצירוף התמונות והכתוביות לתצהירים, מאחר שתביעת המשמורת הסתיימה לפני חליך החוכחות בתביעת הרכוש ובתביעת המזונות ולא היתה כל רלוונטיות לתמונות אלו.

3. לדברי התובע, למרות הוגנת סעיף 13 (5) לחוק איסור לשון הרע הקובע כי פרסום שנעשה תוך כדי דיון משפטי לא ישמש עילה לתביעת לשון הרע, "לא יעלה על הדעת שלבעל דין תינתן חירות בלתי מוגבלת להגיש מסמכים, תמונות ותצהירים פוגעניים לבית המשפט לענייני משפחה - שאין להם כל תרומה וקשר לדיון המשפטי... על בית המשפט לשרטט את קו הגבול בין המותר והאסור ובנסיבות העניין, הנתבעת חצתה את גבול המותר מעבר לכל פרופורציה וסבירות" (סעיף 37 לסיכומיו).

https://secure.court.gov.il/NGCS.Web.Secured/frmprNGCS/frmprPage.aspx?DocumentNumber=3ed2e62c4de9b409bbdd935073dc52f9 12/21

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

4. ברם, ברע"א 1104/07 ע"ד חיר נ' ע"ד גיל, פ"ד סג (2) 511, נקבע כי קיימת חסינות מוחלטת לפרסומים שנעשו אגב דיון משפטי. נפסק כי:

"לאור חשיבותה של ההגנה נקבע כי ההגנה שבסעיף 13(5) תחול לא רק על דברים שנאמרים באולם המשפט אלא היא חלה על "כל צעד הנוקט עם ההליך בכל שלב משלביו השונים..."

5. ברם, אף אם עומדת לנתבעת הגנה זו, יש לבחון האם עוולה הנתבעת בעוולת הרשלנות כפי שטוען תאב (סעיף 37 לסיכומיו)! התשובה לשאלה זו היא שלילית. בע"א 558/84 **כרמלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא (3) 757, קבעה דעת הרוב, כי כאשר קיימת זהות בין יסודות העוולה הפרטיקולרית לבין עוולת המסגרת והמחוקק סייג את האחריות על העוולה הפרטיקולרית, תחול ההגנה אף על עוולת המסגרת. הטעם לכך הוא, שאם ראה המחוקק לקבוע הגנה בחוק ספציפי, לא ניתן לעקוף את ההגנה באמצעות שימוש בעוולת סל, דבר שיאיין את ההגנה שהמחוקק קבע כי היא מוצדקת ויהפוך אותה לאות מתה.

ראו גם: ע"א 3370/12 **כהן נ' גדעון** (26.1.14); ע"א **מדינת ישראל נ' חזן** (24.11.14);

6. לפיכך, דין רכיב זה של התביעה להידחות.

(ד) קשירת דלת חדר הילדים בחבל

1. התובע זימן לעדות את חברו, מר [redacted], שהעיד כי כשהוא ביקר בבית הצדדים, הוא ראה את החבל כרוך על דלת חדר הילדים והבין כי הדבר נעשה מאחר שהנתבעת סבורה שהתובע מסוכן לילדים. לטענתו, מדובר היה בחבל ענבה ולא כדלגית (עמ' 20 שורה 30).

2. לדבריו: "כשהילדים שלי נפגשו עם הילדים של [redacted] אז הם סיפרו להם על החבל וילדיי באו אליי וסיפרו לי על כך שקושרים שם את הכניסה לחדר בלילה" (עמ' 21 שורות 4-6 ושורות 30-32). לטענתו, הנתבעת אמרה לו שהתובע הוא איש מסוכן (עמ' 22 שורות 14-21). טענת האם כי מדובר בעד לא אמין, מאחר שהוא לא סיפר על קשירת החבל בעדותו בהליך קודם (סעיף 10 לסיכומיה), אין לה יסוד, היות ולא היתה כל רלוונטיות לנושא זה באותו הליך.

3. אמו של התובע, גב' [redacted], העידה אף היא שראתה את חדלת הקשורה והבן [redacted] אמר לה כי: "אמא קושרת את הדלת בחדר שלנו מהערב עד הבוקר כדי שאבא לא ייכנס לחדר

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

בלילה כי אבא מסוכן ואסור לו להיכנס אלינו". גם חבת [redacted] אמרה לה כי: "אמא שלי קושרת את הדלת כדי שאבא שלי לא ייכנס אלינו בלילה כי אסור לו". היא גם הצחירה ששמעה שאחת מהחברות של [redacted] מספרת לאביה כי הנתבעת קושרת את הדלת בלילה כדי שהתובע לא ייכנס לחדר (סעיפים 5-3 לתצהירה). לטענתה, הנתבעת צעקה עליה בחוג כדור סל, בנוכחות הורים אחרים, כי התובע הוא מסוכן ואסור לו להתקרב לילדים. לדבריה, בערך עשרה אנשים שמעו זאת (עמ' 25 שורות 4-3).

4. חגבי [redacted] שבה בחקירתה והעידה כי הילדים סיפרו לה על החבל, כי מדובר בחבל עבה וכי הבן [redacted] הדגים לה איך התובעת קושרת את החבל (עמ' 23 שורות 31-30, ועמ' 24 שורות 12-18).

5. גם בעלה של [redacted], מר [redacted], העיד כי: "שמעתי מהילדים של [redacted] קושרת את דלת חדר הילדים כדי שאביהם, [redacted] לא ייכנס לחדר בלילה כי "אסור לאבא להיכנס והוא מסוכן" (סעיף 4 לתצהירו ועמ' 44 שורות 2-1).

6. מר [redacted] העיד כי הוא ראה את החבל במשך מספר חודשים (עמ' 43 שורות 14-13) והוא שמע [redacted] שהתובע מסוכן (שם שורות 23-22).

7. עדויות אלו לא נסתרו ויש לאמצן. טענת האם כי הילדים סברו כי מדובר בחבל נגד פורצים ולא נגד האב אינה סבירה ומנוגדת אף לאמור בתסקיר שמטנו עולה כי האם שידרה ומשדרת עד היום כי התובע מסוכן לילדיו. גם אם צודקת האם ומדובר היה בחבל מסוג דילגית ולא בחבל "אימתני" (סעיף 10 לסיכומי האם), חדבר לא גורע מחומרת המעשה, באשר אין כל חשיבות לעובי החבל. מסר המסוכנות של האב בא לידי ביטוי גם בחבל מסוג דילגית והאב צודק כי "גם בכוחה של "ידלגית" לבטא את אותו מסר חרסני" (סעיף 16 לסיכומי התשובה). אין גם כל נפקות לעובדה שהאב המשיך להיות בקשר מיצוין עם הילדים, למרות מעשי האישה והתסתה שלה כנגדו לא צלחה.

8. האם טוענת לראשונה בסיכומיה (סעיף 11), כי הילדים ראו בחבל המונח על הדלת "משחק". טענה זו סותרת את עדותה אף במהלך חקירתה ואינה מתיישבת כלל עם גרסתה שלה, שהיא אמרה לילדים שמטרת קשירת החבל היא לחגן מפני אנשים רעים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 מ[redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

9. סעיף 2 (א) לחוק איסור לשון הרע מגדיר פרסום גם אם הוא נעשה "בכל אמצעי אחר". בספרו של חמילומד שנהר, דיני לשון הרע (עמ'86) מציין המחבר כי פרסום "יכול להיעשות גם בעשיית צורה גרפית שאיננה מילולית (כמו קריקטורה) בהתבטאות ווקאלית שאינה מילולית (כגון צחוק או גיחוך), וגם בהתנהגות דוממת (כמו פנטומימה או העווית עוויות)...שכן המחוקק ציין כי גם כל "אמצעי אחר" עשוי להוות פרסום. לפיכך ייחשב כ"פרסום" כל מעשה של העברת מסרים".

ראו: ע"א 1003/96 בן תורין נ' לוי ואח' (ניתן ביום 23.9.98) וכן ת"א 11009-11-13 פלונית נ' גלי.גיל מרכז לספורט ונופש בקרית מוצקין בע"מ (ניתן ביום 18.6.14).

מכיוון שכל מעשה שיש בו משום "העברת מסר" יכול להיחשב כפרסום של לשון הרע, יש לראות בקשיחות החבל "העברת מסרים" כי האב הוא איש מסוכן והדבר מהווה פרסום של לשון הרע.

10. חיזוק לכוונתה הפסולה של האם וניסיונה להציג את האב בפני הילדים כאיש מסוכן, ניתן ללמוד מהתסקירים שהוגשו. בתסקיר מיום 19.3.12 נאמר בין היתר כי: "האם אינה מאפשרת לאב לשהות עם הילדים, שלא בנוכחותה או בנוכחות בן משפחה... לטענתה, [redacted] סובל מנכות רגשית והינו מסוכן".

כמו כן נקבע בתסקיר כי:

"לא ניתן היה להתרשם כי הילדים חווים את אביהם כ"אלים" או מסוכן"., הילדים ספרו לי כי "אמא לא אוהבת את אבא"... נוכחתי לראות בבית כי האם ישנה על מזרון בחדרם של שלושת הילדים, והיא טיפרה לי שהיא אכן קושרת כל ערב את הדלת בחבל. האב ישן בחדר אחר המשמש כחדר משפחה. להערכתנו המקצועית, זהו מסר קשה לילדים, ואין ספק לגבי הנזק הרגשי הנגרם לילדים שאימם קושרת בחבל את דלת חדרם בלילה מפני אביהם...האם מונעת מהילדים לשהות עם אביהם ללא נוכחות אדם נוסף, מסרבת לכל תקשורת עמו... להערכתנו, התנהלותה של האם, אשר פועלת בכל המישורים לדמוניזציה של דמות האב אל מול הילדים, מסגרות החינוך והרשויות, ומונעת מהילדים את זכותם לקשר ישיר וחופשי עם אביהם, פוגעת באופן חמור בילדים וגורמת להם לנזק רגשי מצטבר... להערכתנו, התנהלותה של האם המציגה את האב כאלים וכמסוכן לילדיה – פוגעת בביטחונם של הילדים, קוטעת את רצף הקשר שהיה לילדים עם האב מאז היולדם, ואת היציבות הרגשית

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

שכה חשובה לילדים בתקופה של משבר בחייהם, האם מונעת מהילדים, שלא לטובתם, את זכותם לקשר טבעי עם אביהם... האם סירבה לשהיית האב עם הילדים ללא ליווי, למרות שלא התקבלה כל החלטת בית המשפט לגבי כך, ולא הסכימה להצעתי לקיים הסדרי שהות".

11. בתסקיר לא הומלץ על פיקוח כלשהו כשהאב שוהה עם הילדים. בתסקיר המשלים מיום 25.2.13 נאמר, בין היתר, כי:

"התרשמתי מיחסים חמים, זורמים וחופשיים עם האב... האם חוזרת על טענותיה כי [redacted] הינו אדם מסוכן ומתעתע אולם מתקשה להסביר כיצד למרות זאת, השאירה עמו את הילדים, הן בשנים שקדמו לגירושין והן לאורך השנה האחרונה... טענות האם נדונו ונבדקו בכל הכלים העומדים לרשותנו בעת עריכת התסקיר הקודם לפני שנה ולא נמצא בסיס לטענותיה... למרבית הצער, גם כיום, לאחר שנה של הסדרי קשר שהתנהלו כסדרם, האם מביעה חוסר אמון ביכולתו של האב לשהות לבד עם הילדים וחוזרת על טענות העבר...אין ספק כי המסרים, ישירים או נסתרים, אשר נקלטים על ידי ילדים נבונים ורגישים אלו, מזיקים ופוגעים בהם".

12. האם לא הפנימה כי התנהלותה זו, שעה שהיא עורכת דמוניזציה של האב וטוענת כי אף פגע מינית בקטינה, פוגעת קשות בילדים. גם במחלך עדותה, היא שבה וטענה כי האב צריך לקיים את הסדרי הקשר עם הילדים בנוכחות צד ג' כגון אמו (עמ' 52 שורות 8-10 ועמ' 53 שורות 11-12). הנתבעת אף לא התנצלה על הטענות בדבר חתנהגות מינית של התובע שהיא טענה כלפיו והיא עדיין מחזיקה בעמדתה זו (עמ' 54 שורה 3). טענתה כי מעולם לא אמרה שהתובע מסוכן, נסתרה ע"י עדי התובע ותסקירי הע"ס והדבר מלמד על חוסר אמינותה (עמ' 55 שורות 1-4).

13. התנהלותה זו האם, בכך שהיא נעלה את חדר הילדים עם חבל, דבר שכל מבקר בבית יכול לראות, מחווה בנוסף לעוולת לשון הרע, גם עוולה של רשלנות כנגד האב. ברור כי לאב נגרמה עוגמת נפש רבה ממעשיה אלו של האם והוא זכאי לפיצוי על כך.

14. טענתה כי אמרה לילדים שהחבל נועד רק להגן מפני "אנשים רעים" כגון גנבים וכי היא לא אמרה לילדים שהדבר נעשה מפני התובע (עמ' 56 שורות 10-7, עמ' 57 שורות 2-12 ושורות 29-30), לא צוינה בתסקירים כלל ונראה כי חסבר דחוק ומאולץ זה, נולד לצורכי הגנתה בתביעה זו. האישה לא זיכנה לחקירה את הע"ס ולפיכך יש לקבל את ממצאי התסקיר. אני

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]ון
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

מאמץ את דברי גב' [redacted] ומ[redacted]כי שמיעו את הילדים מספרים שקשירת החבל נועדה להגן עליהם מפני האב. השאלה האם מדובר בחבל עבת או בחבל קפיצה (דלגית) כלל לא רלוונטית. תאב טוען בצדק כי: "זה לא מלבין את העניין בכך שקורים לחבל הזה דלגית" (עמ' 36 שורה 4) וכי: "הנחת החבל היא אקט סימבולי שנועד לחטיל מום בתובע, בכבודו, ובחורותו בפני ילדיו ובפני כל, באופן המשפיל והבזוי ביותר" (סעיף 33 לסיכומיו).

15. **סיכומו של דבר**: התובע הוכיח רכיב זה של התביעה, הן מכח חוק איסור לשון הרע והן מכח עוולת הרשלנות.

(ה) פניית הנתבעת לבנק עם פסיקתא וניסיון למשיכת כספים

1. הנתבעת לא פעלה כראוי כשהגישה פסיקתא לחתימה, כשמצוין בה רק מרכיב הכספים שהתובע חייב לה ללא קיזוזי הסכומים שהיא חייבת להשיב לו על פי פסק הדין.

2. כרס, בסופו של דבר הכספים לא נמשכו מאחר שהפסיקתא בוטלה. התובע לא הוכיח כי נגרם נזק לתדמיתו בבנק והוא לא טרח לזמן ולו פקיד בנק אחד להוכחת טענתו. לו היה מוכיח שנגרם לו נזק, ייתכן והיה זכאי לפיצוי מאחר שברור כי התנהלות הנתבעת, אשר הגישה פסיקתא מטעה לבית המשפט שבה לא צוינו חיוביה כלפי התובע, מהווה עוולה של רשלנות.

3. לא ניתן לומר כי הגשת צו המורה על העברת כספים מהווה לשון הרע. ודוק: אין מדובר בהגשת צו עיקול, שיכול להוות לשון הרע. כפי שנפסק בע"א 45661-12-10 **עו"ד גסלר נ' עירית ירושלים** (24.3.11): "בעצם הצגתו של המערער, כמי שמתחמק, לכאורה, משלם את חובותיו, יש כדי להשמילו ולפגוע בשמו הטוב, בעיניו של בנקאי סביר, ללא כל קשר לגובה העיקול". כרס, במקרה דנן מדובר היה בפסיקתא המורה על העברת כספים לנתבעת ואין בהצגת פסיקתא מסוג זה בכדי ללמד כי האיש לא משלם את חובותיו אלא רק כי קיים חיוב כספי שעליו לשלם. צו עיקול מלמד כי כנגד מאן דהו היה צורך בנקיטת חליכי גבייה עקב אי תשלום ואולם מי שמציג פסק דין המורה כי על פלוני להעביר לו כסף, לא מבצע עוולה של לשון הרע.

4. לפיכך, ביחס לרכיב זה של התביעה, התובע לא הוכיח שנגרם לו נזק כלשהו ודין מרכיב זה להידחות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

ג. שיעור הפיצויים

1. העולה מן האמור, כי שניים מתוך חמשת רכיבי התביעה התקבלו.

2. שני הרכיבים שהתובע הוכיח, גרמו לו לעוגמת נפש רבת והיתה פגיעה בשמו הטוב (עמ' 34 שורות 22-23). הנתבעת לא תביעה כל חרטה על מעשיה ועד היום היא מתעקשת לטעון כי התובע מסוכן לילדיו (סעיף 43 לסיכומי האיש). התנהלות האישה נעשתה בזדון ובכוונה לפגוע אנושות בתובע.

3. האיש טוען בצדק (סעיף 18 לסיכוי התשובה) כי ראוי: "להצמיד לתתנחלות משוללת רסן זו תג מחיר יקר שיהא בו לסמן את הכיותר והאסור בעת סכסוך במשפחה".

4. בעמ"ש 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית (ניתן ביום 19.5.14 – להלן: "הלכת פלוני") קבע בית המשפט (כבי השופט ברנר) כי:

"כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע... גם כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע שנאמר ע"י הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו בתביעות לשון הרע לרוב. יחד עם זאת, לכלל הזה יש יוצאים מן הכלל ודומה כי המקרה הנוכחי הינו דוגמא מובהקת ליוצא מן הכלל. אין המדובר בפרסום אקראי ובלתי מכוון של לשון הרע מתוך סערת רגשות, שראוי לנהוג בסלחנות ביחס אליו, אלא במסכת שיטתית, עקבית ומרושעת של פרסומים...האופי הזדוני של הפרסומים, והמגיע העומד מאחוריהם, מצדיקים החמרה בפסיקת הפיצויים".

באותו מקרה, נפסקו פיצויים בסך של 100,000 ₪ כנגד בעל אשר בשלושה מקרים פנה לבני משפחה של אשתו ואמר להם כי היא בוגדת בו, כאשר בהזדמנות אחת, הדברים נאמרו בנוכחות ילדיהם המשותפים.
בנוסף, נפסקו פיצויים בסך של 300,000 ₪ כנגד אביו של הבעל, עקב שמונה מקרי לשון הרע שבוצעו כנגד האישה, בהם הורחב מעגל הפרסומים, תוך ניסיון לגרום לפיטוריה של האישה מעבודתה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

ראו גם: תמ"ש 39302/02 ש"מ נ' ש"א (ניתן ביום 17.1.05 ע"י כב' השופט גרניט).

5. בהתאם לסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, ניתן לפסוק פיצוי שלא יעלה על 100,000 ₪ (בצירוף הצמדה) ללא הוכחת נזק, אם הפרסום נעשה בכוונה לפגוע. במקרה דנן הוכח כי הנתבעת פרסמה את הדברים במטרה לפגוע בתובע. **בהלכת פלוני** קבע בית המשפט כי:

"כאשר עסקינן בפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 7א לחוק, אין מקום ולא ניתן לפסוק פיצוי גלובלי מצטבר בגין מספר הפרות... גרם בענייננו, דומה כי בית המשפט לא קבע פיצוי סטטוטורי אלא פיצוי בגין נזק בעין שאינו ממוני, קרי, עוגמת הנפש שנגרמה למשיבה... ולכן לא היתה מניעה לקבוע סכום פיצוי גלובלי....כאשר עסקינן בפסיקת נזק בלתי ממוני בגין פרסום לשון הרע, אין כל מניעה לפסוק אותו על דרך האומדן, ולא חלה מגבלת הרף העליון של הפיצוי הסטטוטורי... קביעת סכום הפיצויים נועדה לשרת מספר תכליות. התכלית הראשונה היא התכלית התרופתית, קרי, הרצון להביא את הנפגע למצבו כפי שהיה בטרם פרסום לשון הרע... לצד תכלית זו, ובנוסף לה, קיימת גם התכלית העונשית... קיים גם היבט הרתעתי... לבסוף, גם מעמדו הכלכלי של המפרסם הוא שיקול שיש להביא בחשבון בעת קביעת סכום הפיצויים".

במקרה דנן, הפרסומים לא הופצו בתפוצה רחבה ואולם הם נועדו לפגוע בציפור נפשו של האב – יחסיו עם ילדיו. הפרסומים והמעשים הנ"ל נועדו להשפיל את התובע ושוכנעתי כי נגרמה לו עוגמת נפש רבה, פניו "הושחרו" והוא הושפל באופן קשה. לפיכך, בגין שלושת הפרסומים של ההחלטה לשלושת מוסדות החינוך של הילדים בצירוף הדברים שנאמרו ע"י האם לאנשי החינוך בכל אחד משלושת המוסדות ביחס לאב, אני פוסק לתובע פיצוי כולל בסך של 100,000 ₪.

כמו כן, בגין קשירת החבל על דלת חדר הילדים, שאף היא פגעה בדימויו של האב והשפילה אותו, אני פוסק לתובע פיצוי בסך של 25,000 ₪.

6. סה"כ, תשלם הנתבעת לתובע פיצוי כולל בסך של 125,000 ₪ ולנוכח העובדה שהתביעה התקבלה רק בחלקה, היא תשלם לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 20,000 ₪.

https://apps.court.gov.il/NGCS/Web Secured/Viewer/NGCS/ViewerPage.aspx?DocumentNumber=3a4a82a4da0b408bbd935923dc52f9 10/21

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

7. פסק הדין מותר לפרסום בכפוף להשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כז' מנחם אב תשע"ה, 12 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.

דוגמא בלבד

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 57199-11-14 [redacted] נ' [redacted]
בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

נפתלי שילה

נפתלי שילה, סגן נשיאה

העתק מקור